

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **K. D.**, narozený dne X
hlášeným pobytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2024, č. j. OAM-340/ZA-ZA11-D02-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 23. 6. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2024, č.j. OAM-340/ZA-ZA11-D02-2024, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice dne 5. 3. 2024 rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), je Švédské království.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že pochází z Republiky Uzbekistán, v řízení vyjádřil obavy z návratu do domovského státu, stran Švédska uvedl, že tam nemá funkční zázemí, na rozdíl od České republiky, kde je plně integrován. Vytýkal napadenému rozhodnutí, že žalovaný neuvedl nic k meritě podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Švédska, v čemž spatřuje nedostatek odůvodnění. Z odůvodnění není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu podle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Z těchto důvodů považoval postup žalovaného za nezákonný a napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný neuvádí nic k obavám žalobce z pronásledování na území Švédska, pouze uvádí, že žalobce se obává postihu na území obou států, avšak bez bližší konkretizace.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné, trval na jeho správnosti. Jak bylo v řízení prokázáno, žalobce podal dne 18. 3. 2022 žádost o mezinárodní ochranu ve Švédsku a tím je pak Švédsko příslušné k posouzení žádosti žalobce, Česká republika není k posouzení žádosti příslušná podle žádného článku Dublinského nařízení. Žalovaný na základě své žádosti dne 15. 3. 2024 obdržel informaci, že Švédsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Nezjistil, že by ve Švédsku docházelo k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Informace použité žalovaným jsou dostatečně aktuální, objektivní a z dohledatelných zdrojů. Napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného stavu věci. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 5. 3. 2024 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 13. 3. 2024 uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, je svobodný a nemá děti, vycestoval dne 28. 2. 2022 do Polska, kde zůstal asi 15 dnů, poté odjel do Švédska, kde požádal o azyl (dne 18. 3. 2022) a zůstal tam do 29. 2. 2024, tohoto dne přicestoval do ČR. Nemůže se vrátit do Uzbekistánu, neboť byl obviněn z wahabismu.
6. Při pohovoru dne 13. 3. 2024 žalobce uvedl, že když mu ve Švédsku zamítli azyl, řekli mu krajané, že může jet do ČR, kde mu mohou pomoci, v ČR má známé, v EU nemá příbuzné, po poučení o dublinském systému uvedl, že mu ve Švédsku azyl zamítli a ČR jej Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

tam chce vrátit, nebyl tam ani pohovor, řízení skončilo před rokem, byl tam rok nelegálně, nechce jet do Švédska, měl tam problémy, neboť ustanovený advokát mu tam nepomohl, pracoval špatně, s advokátem sepsali novou žádost o azyl, ale nepřijali ji. Bydlel ve Stockholmu, platil nájem a na začátku též oficiálně pracoval. Když se vrátí do Švédska, určitě jej vyhostí do vlasti.

7. Součástí spisu je žádost České republiky Švédsku o přijetí zpět žalobce ze dne 7. 3. 2024, Švédsko přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 15. 3. 2024 souhlasilo s přijetím žalobce podle čl. 18.1 d) Dublinského nařízení, neboť žalobce obdržel konečné negativní rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu dne 15. 8. 2022.
8. Žalovaný zařadil do spisu Informaci OAMP Švédsko – Azylový systém, ze dne 14. 2. 2023.
9. Při seznámení se s podklady dne 6. 5. 2024 žalobce nechtěl nic uvést ani doplnit.
10. V napadeném rozhodnutí ze dne 15. 5. 2024 žalovaný zkoumal, zda je podle čl. 8 až 15 Dublinského nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, shledal, že dle těchto kritérií příslušnost ČR není dána. Poukázal na čl. 3 odst. 2 věta první Dublinského nařízení a na to, že dle systému EUODAC žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 18. 3. 2022 ve Švédském království, které je tak příslušné k posouzení žádosti žalobce a je rovněž povinné přijmout jej zpět na své území dle čl. 18 Dublinského nařízení. Žalovaný dne 7. 3. 2024 požádal Švédsko o přijetí zpět žalobce a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, Švédsko svou příslušnost uznalo, což sdělilo dne 15. 3. 2024. Zabýval se otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že ve Švédsku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, avšak takové důvody neshledal. Odůvodnil, proč neaplikoval čl. 17 Dublinského nařízení. Shledal, že zemí příslušnou pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Švédské království, které je podle čl. 18 Dublinského nařízení povinno přijmout žalobce zpět a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

14. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

15. Napadené rozhodnutí prvky nepřezkoumatelnosti nevykazuje. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobce uvedená ve správním řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce dle systému EURODAC podal dne 18. 3. 2022 ve Švédském království žádost o mezinárodní ochranu, k tomu uvedl relevantní právní otázku, tedy příslušnost členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil, a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal, rovněž uvedl právní závěry, ke kterým došel, tedy to, který stát je k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podané v České republice příslušný a do kterého má být žalobce předán.
16. Soud neshledal opodstatněnou námitku, dle které žalovaný neuvedl nic k merituu podané žádosti a k obavám žalobce z vycestování do domovského státu. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti pak je hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena, tedy v tomto případě tak učiní až Švédské království. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat vlastními důvody podané žádosti ani situací v zemi původu.
17. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda mu nehrozí nebezpečí též ve státě předání, tedy ve Švédsku. K tomu soud uvádí, že žalobce ve správním řízení nesdělil žádné relevantní překážky, pro které by nemohl být předán do Švédska, pouze uváděl, že nebyl spokojen s výsledkem řízení o mezinárodní ochranu, kdy ani za pomoci ustanoveného advokáta s žádostí neuspěl. Nicméně neuváděl, že by se ve Švédsku obával pronásledování či čehokoli jiného, ani nic o tom, že je v České republice plně integrován, k čemuž je třeba též poznamenat, že v České republice se zdržuje pouze několik měsíců od 29. 2. 2024. Naopak žalobce uváděl, že ve Švédsku žil a pracoval, zdržoval se tam i po ukončení azylového řízení. Soud pak konstatuje, že pouhá subjektivní nespokojenost žalobce s tím, že ve Švédsku v řízení o mezinárodní ochraně neuspěl, nezakládá pochybnosti o tom, že by ve Švédsku docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, které by mohly odůvodnit nepředání žalobce do Švédska. Žádné jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nebezpečí, které by mu ve Švédsku hrozilo, pak žalobce nspecifikoval ani v řízení, ani v žalobě.

18. Žalovaný se rovněž na podkladě aktuální Informace OAMP Švédsko – Azylový systém, ze dne 14. 2. 2023 zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že ve Švédsku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovaly rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Konstatoval, že Švédsko je povinno objektivně, nestranně a v souladu se základními zásadami a zárukami azylového práva posoudit žádost žalobce. K tomu shledal, že na úrovni Evropské unie, ESD ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů ve Švédsku, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žádné obdobné stanovisko nevydal, Švédské království je členem Evropské unie, jsou zde dodržována lidská práva, Švédsko ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad jejich dodržováním, je považováno za bezpečnou zemi původu, ročně zde o mezinárodní ochranu požádají desetitisíce uprchlíků, v podrobnostech ohledně průběhu azylového řízení odkázal na příslušnou zprávu, žalovaný tak z hlediska švédského azylového systému žádné riziko neshledal. Žalovaný se tak dostatečně zabýval otázkou, zda je předání žalobce do Švédska bezpečné, a to v rámci požadavků, které plynou z Dublinského nařízení, žalobce k tomu neuvedl žádné konkrétní námitky, kterými by uvedené závěry zpochybnil.
19. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný se zabýval i otázkou, zda ve smyslu čl. 17 Dublinského nařízení nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by žádost žalobce měla posoudit Česká republika. V této souvislosti zvážil, že žalobce nedodal žádné podklady svědčící o diskriminačním chování azylových úředníků vůči jeho osobě, ačkoli tvrdil, že dokumenty obstarat může. Na základě toho dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Soud k tomu uvádí, že případné využití čl. 17 je otázkou správního uvážení, v posuzovaném případě však nebyly dány žádné mimořádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by vůbec bylo možné o aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení jako výjimky z pravidla uvažovat, žalovaný se nad rámec shora uvedeného vypořádání čl. 3 odst. 2 zvláště zabýval tvrzenými problémy žalobce ve švédském azylovém řízení, žalobce však k tomu nedodal žádné podklady. K tomu lze doplnit, že žalobce je zdravý, dospělý, soběstačný a praceschopný, v produktivním věku, nejsou na něm závislé jiné osoby.
20. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25). Zároveň se jedná o věc, ve které je soud podle § 32 odst. 6 zákona o azylu povinen rozhodnout ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. července 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.